

det vilde være at gaa for vidt, og jeg tror i alt Fald ikke, vi skal gaa i den Retning; det vil blive en for stor Gene og Udgift for de enkelte.

Man har som Indvending mod Indførelsen af Katteøjne anført, at det vilde medføre en Udgift af 4 Mill. Kr. — andre har sagt 8 Millioner, jeg ved ikke, hvilket der er det rigtige. Men naar man betænker, at samtlige Landets Hestekøretøjer skal forsynes med et Apparat til Paahængning af en Lygte, og at man skal anskaffe Apparater til sine forskellige Vogne, baade sine Arbejdsvogne og til de Vogne, man f. Eks. kører i Besøg med eller kører i Skoven, paa Fornøjelsestur med, vil det ogsaa blive en Udgift, som løber op i Millioner. Vi skal dog i nogen Grad være opmærksomme herpaa. Derfor er det, vi stiller vort Ændringsforslag under Nr. 5 og har lempet Bestemmelsen i § 18, og jeg vil meget anbefale ærede Medlemmer at stemme for disse Ændringsforslag.

Schovelin: Jeg føler mig ikke særdeles beroliget ved den højtærede Ministers Begrundelse af, at han er gaaet med til Udsættelsen af Katteøjnernes Anbringelse til 1. Oktober 1924. Han sagde nemlig, at man kan jo ikke saadan faa alt, hvad man ønsker, og saa maa vi være glade ved, at vi dog faar noget af det. Ja, det er jo en smuk politisk Regel, navnlig naar man opfatter Politik mere eller mindre som en Slags Prangerforretning. Men hvor det gælder om at skabe en Sikkerhed for Færdselen og at sikre Folks Liv, synes jeg ikke, det kan vente, for at man kan se, hvor udmærket det er at foretage en saadan Sikkerhedsforanstaltning, og det var jo det, som den højtærede Ministers Ord gik ud paa. Det minder i betænkelig Grad om, at man først skulde lade nogle Børn drukne i Brønden, for saa kan enhver dog se Nyttens af at kaste den til, medens det gode, gamle Ord jo dog lyder helt modsat: at man skal kaste Brønden til, forinden Barnet er druknet. Jeg synes, at den højtærede Minister ikke burde være meget tilbage paa dette Punkt, men burde have sat sin Autoritet ind paa det, han selv anser for rigtigt.

Jeg erindrer, at det fortælles, at afdøde Borgmester Hansen i et Møde i Københavns Skoleraad, som dirigeredes af Stiftsprovst Pauli, begyndte sin Tale saaledes: „Hvad den højtærede Formand og andre Medlemmer har udtalt, er jo ubetinget det ene rigtige, men . . .“ Saa kom han imidlertid ikke videre, thi Stiftsprovsten

slog straks ned herpaa og sagde: „Ja, er det det ene rigtige, saa lad os ogsaa gøre det.“ Den højtærede Minister synes at have en anden Regel at gaa efter, nemlig denne: Dette er det ene rigtige at gøre; lad os saa endelig vente med det til efter 1. Oktober 1924.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg gøre det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) opmærksom paa, at det var ikke selve Resultatet, jeg fandt urimeligt, men det var Argumentationen for Resultatet, nemlig denne, at naar en Kommune trængte til Penge, var det godt at give den disse Penge. Saaledes mener jeg ikke, man kan argumentere.

Til det ærede 13de landstingsvalgte Medlem (Martin Olsen) skal jeg sige, at jeg har egentlig ikke tænkt paa, at det, som det nu foreslaas, var nødvendigt at gribe ind med Hensyn til Priserne, idet jeg gik ud fra, at Ministeriet selvfølgelig ikke vilde godkende blot eet Katteøje, men jeg haaber, der vil blive godkendt forskellige Mærker, og jeg tror, at det vil trykke Priserne. Dernæst vil Priserne blive trykket ved, at Katteøjnene ikke bliver paa-tvunget straks, men at Indførelsen er frivillig i de første halvandet Aar. Jeg skal dog tage det ærede 13de landstingsvalgte Medlems Henstillinger under Overvejelse og skal se, hvad der i den Henseende kan gøres. Der kunde maaske ogsaa gøres noget gennem Politikasserne eller paa en eller anden anden Maade.

Maa jeg overfor det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), som pludselig ønsker, at vi skal tage det Standpunkt: enten alt eller intet, bemærke, at jeg tror, det er et Standpunkt, man ikke altid kan stille sig paa. Undertiden er der ogsaa noget, der hedder, at visse Regler er hensigtsmæssige, andre endnu mere hensigtsmæssige, og en tredje Gruppe kan maaske være den bedste. Her tror jeg, vi er inde paa den rigtige Vej. Hvem der til Slut vil faa Ret, vil Udviklingen vise, men det er en Udvikling hen imod det, som man fra den Side, jeg tilhører, anser for det rigtige. Det er ikke noget Tilbageskridt, men et Fremskridt. Derfor kan jeg anbefale Udvalgets Ændringsforslag og anbefale det Ændringsforslag, der er stillet til § 12 af et Mindretal.

Gunnar Fog-Petersen: Den højtærede Minister sagde, at man havde overvejet det af mig fremdragne Forhold i Udvalget, og at man havde indsat „saa vidt muligt“,